

Arrest

nr. 95 461 van 21 januari 2013
in de zaak RvV X/ II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 3 oktober 2012 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 4 september 2012 tot weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag (bijlage 13quater).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 14 december 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 januari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat K. HINNEKENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 17 juni 2008 een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) nam op 3 juni 2009 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoeker diende tegen deze beslissing een beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

1.3. Bij arrest nr. 33 928 van 10 november 2009 weigerde ook de Raad verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.4. Verzoeker diende op 28 augustus 2012 een tweede asielaanvraag in.

1.5. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding nam op 4 september 2012 de beslissing tot weigering tot in overwegingname van de tweede asielaanvraag. Deze beslissing, die verzoeker dezelfde dag ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 8 mei 1993, 15 juli 1998 en 15 september 2006;

*Overwegende dat
de persoon die verklaart te heten [G. A.]
[...]
en van nationaliteit te zijn : Armenië
die een asielaanvraag heeft ingediend op 29.08.2012*

Overwegende dat betrokkene op 17.06.2008 een eerste asielaanvraag indiende; door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen (CGVS) op 05.06.2009 een beslissing 'weigering vluchtelingenstatus + weigering subsidiaire bescherming' werd genomen omdat er geen geloof werd gehecht aan zijn asielrelaas; betrokkene tegen deze beslissing beroep aantekende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RVV); de RVV op 13.11.2009 een arrest velde waarbij de beslissing van het CGVS werd bevestigd; betrokkene op 29.08.2012 een tweede asielaanvraag indiende; betrokkene expliciet verklaart dat hij geen nieuwe elementen kan aanbrengen om zijn asielaanvraag te staven; betrokkene bij zijn huidige asielaanvraag geen nieuwe gegevens aanbrengt met betrekking tot feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase van de vorige asielprocedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het lopen van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Wet van 16 december 1980,

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend, De onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven, inderdaad, aangezien betrokkene al op 28.12.2009 een bevel om het grondgebied te verlaten betekend kreeg, maar hieraan geen gevolg gaf, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 7 (zeven) dagen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1998 en 27 april 2007, wordt genoemd het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.”

Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging

Aan verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het geding.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoeker voert in een eerste middel de schending aan van de artikelen 48 en 51/8 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de

wet van 29 juli 1991) en van “de andere bepalingen in het Belgische recht die de motiveringsvereiste opleggen”.

Hij verschaft volgende toelichting:

“[...]”

Dat de verzoekende partij na asielaanvraag in Frankrijk overgenomen werd (stuk 2) door België. Dat hij in Frankrijk over nieuwe bewijstukken beschikte die in bewaring werden gegeven (Stuk 3). Dat hij dit feit vermelde lopende de asielaanvraag waarin thans een beslissing gevallen is. Dat hij evenwel gelet op zijn statuut niet naar Frankrijk terug kon en dus niet zelf aan de stukken kon geraken.

Dat de bestreden beslissing artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet schendt, door zoals verder blijkt volkomen ten onrechte de asielaanvraag niet in overweging te nemen.

Dat de bestreden beslissing evenmin afdoende gemotiveerd is.

Dat een administratieve beslissing in vreemdelingenzaken dient gemotiveerd te zijn, gelet op art. 62 van de vreemdelingenwet (wet 15 december 1980) en van art. 2 en 3 van de motiveringswet (wet 29 juli 1991), het algemeen rechtsbeginsel en het beginsel van behoorlijk bestuur, welke de motivering opleggen van [een] bestuurshandeling.

Dat de bestreden beslissing immers formeel en inhoudelijk dient gemotiveerd te zijn. Dat een gebrekkige motivering uiteraard gelijk staat met afwezigheid van motivering, hetgeen in casu duidelijk het geval is.

Dat vage, duistere of niet terzake diende uitleg, onduidelijke, onnauwkeurige ongeldige of niet-plausibele motivering, stereotiepe, geijkte of gestandar[d]iseerde motiveringen niet afdoende zijn (VAN HEULE, D., Vluchtelingen : een overzicht na de wet van 6 mei 1993, Gent, Mys en Breesch, 1993, 78 en VANHEULE, D., De Motiveringsplicht en de Vreemdelingenwet, T.V.R., 1993/2, 67-71),

“[...]”

Dat de formele motiveringswet niet alléén een waarborg voor de burger die alsoo vermag duidelijk kennis te nemen van al de elementen welke aan de basis liggen van de beslissing en van de draagwijdte ervan is (RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; RvSt., Smets-Jet, nr. 41.884, 4 februari 1993, A.P.M., 1993, 43; RvSt., Scheire, 40.739, 13 oktober 1992; en RvSt. Verschaffel, nr. 40.389, 10 november 1992; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; cfr. Verslag, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/3, 16) maar ook een waarborg voor de goede werking van het gerechtelijk apparaat is (RvSt., A.S.B.L. Environnement et Patrimoine écusinoir, nr. 44.847, dd. 9 november 1993; RvSt., N.V. Hoeve, nr. 45.623, dd. 30 december 1993; LAGASSE, D., 'La loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs', J.T., 1991, 737; Advies RvSt. dd. 21 oktober 1987, Senaat, (bijzondere zitting 1988) 1990-91, nr. 215/2, 6; RvSt., Damiot, 41.281, 4 december 1992, Cfr. RvSt., Warnants, nr. 21.635, 3 december 1981). Dat een motivering afdoende en draagkrachtig moet zijn, d.w.z., dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te schragen (RvSt., COOLS, nr. 42143 van 3 maart 1993; RvSt. BULENS, nr. 43.596 van 30 juni 1993; RvSt. FLAMAND, nr. 43782 van 12 juli 1993; RvSt. KEIRSEBILCK, nr. 51142 van 16 januari 1995; RvSt. JAKUES, nr. 51576 van 8 februari 1995; RvSt. VAN HOORNEWEDER, nr. 52975 van 18 april 1995; BREUGELMANS, nr. 72835 van 30 maart 1998; (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch administratief recht, Mechelen, Kluwer, 2002, nr.749). Dat een motivering pas draagkrachtig kan zijn en de beslissing kan schragen [...] wanneer zij duidelijk, niet tegenstrijdig, juist, pertinent, concreet, precies en volledig is.

Dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom met hetgeen de verzoekende partij aangebracht [...] geen rekening werd gehouden.

Dat niet opgaat te verlangen dat het onmogelijk wordt gedaan of bewezen.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet geschonden wordt door een beslissing die het eige[n]lijk onmogelijk maakt om nieuwe stukken naar voor te brengen.

Dat het niet onredelijk is aan te nemen dat personen op de vlucht niet steeds beschikken over alle mogelijke documenten wanneer zij overgebracht worden van het ene land naar het ander.

Dat artikel 51/8 van de vreemdelingenwet dient geïnterpreteerd te worden in overeenstemming van artikel 1 van het verdrag van Genève.

Dat artikel 1 van het verdrag van Genève in ieder geval van toepassing is gelet op artikel 48 van de vreemdelingenwet die dit verdrag van toepassing maakt.

Dat het strijdig zou [...] zijn met artikel 1 van de Conventie van Genève de aanvraag tot erkenning niet te onderzoeken om de enkele reden dat de kandidaat vluchteling gedurende een zekere termijn in een derde land verbleven heeft daar waar artikel 1 van de conventie van Genève directe werking heeft en aldus elke bepaling die hier mee in strijd is niet kan worden toegepast (Raad van State Frankrijk dd. 16 januari 1981 en 27 maart 1981 (toegepast door de [...] latere rechtspraak van de Commission de recours de réfugiés), Journal de Droit international (Clunet) 1981, 588, Daaloz-Sirey, 1981, 250; Raad van State Nederland, dd. 17 juli 1978, R.V. 178, nr. 76, vaste rechtspraak sindsdien; zie ook BOSSUYT, M. "Enkele beschouwingen bij de nieuwe asielwet van 6 mei 1983" in FOLETS, M.C. en PARMENTIER, S., De nieuwe Vreemdelingenwet. 1993,81). Dat de het non-refoulement beginsel kan geschonden worden, wanneer de [...] vreemdeling een vluchteling blijkt te zijn, ingeval van weigering op formele gronden (BOSSUYT, M., "Het Arbitragehof en de opschortingsmogelijkheid door de Raad van State van de bevestigende beslissingen van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de staatslozen" in DE FEYTER, K., FOLETS, M.C, HUBEAU, B., Migratie en Migrantenrecht, 1, 1995, 90, noot 90).Dat artikel 52, 4° van de vreemdelingenwet aldus niet kan worden toegepast. Dat diezelfde rechtsgrond en redenering kan worden toegepast op artikel 51/8 van de vreemdelingenwet.

Dat het niet strookt met artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet eigenlijk een onmogelijk bewijsvereiste in te voeren. Dat het Internationaal verdrag betreffende de Status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juni 1951 en goedgekeurd bij Wet van 31 januari 1953, en het Protocol van New-York van 31 januari 1967 betreffende de Status van Vluchtelingen, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, een internationaal instrument met humanitaire doelstellingen is, hetgeen een soepele interpretatie en evenwichtige verdeling van de bewijslast vergt (BOSSUYT, M., " De vluchtelingendefinitie uit het Verdrag van Genève" in Binnen en buiten. Vluchtelingen op zoek naar recht. Tegenspraak Cahiers nr. 7.. Kluwer, Antwerpen, 1988, p. 29). Dat dit ook geldt voorzover de Belgische wetgeving ter zake wordt ingeroepen ten einde vluchteling te worden verklaard.

Dat hierdoor ook artikel 1 van het verdrag van Genève en ook artikel 48 van de vreemdelingenwet geschonden zijn nu de bestreden beslissing door eigenlijk voor de verzoekende partij onmogelijk te maken bewijzen aan te brengen.

Dat een aantal nieuwe stukken niet konden worden neergelegd zodat de beslissing die daar geen rekening mee houdt, dienaangaande geen motivering bevat, niet gemotiveerd is (cfr. RVV Nr. 24.879 van 23 maart 2009. dat een geval bespreekt waarin een persoon stelt dat diens familieleden toegekomen zijn en feiten meegemaakt hebben die hij nog niet voorafgaandelijk had vernomen). Dat dergelijke rechtspraak ook dient te worden toegepast in de gevallen waarin een verzoekende partij nog niet geraakte aan de bestaande stukken in Frankrijk zoals in casu. Dat het niet volstaat theoretisch te stellen dat men aan de stukken had kunnen geraken."

3.1.2.1. De Raad merkt op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende" zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat in de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief wordt aangegeven op grond waarvan deze is genomen. Er wordt, met vermelding van de toepasselijke

wetsbepaling, immers vastgesteld dat de tweede asielaanvraag van verzoeker niet in overweging wordt genomen omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht waaruit blijkt dat er wat hem betreft ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens wordt toegelicht dat verzoeker bij zijn tweede asielaanvraag expliciet verklaarde dat hij geen nieuwe elementen kon aanbrengen om deze aanvraag te staven, zodat bezwaarlijk kan worden gesteld dat de voorziene motivering onduidelijk of stereotiep zou zijn. Ten overvloede dient tevens te worden geduoid dat, indien een beslissing is gemotiveerd met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit loutere feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS, 27 juni 2007, nr. 172.821). Er dient ook te worden opgemerkt dat de gemachtigde uiteraard niet gehouden is om de motieven van zijn motieven te vermelden. De motiveringsplicht houdt immers niet in dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing het 'waarom' ervan dient te vermelden (RvS 13 december 2006, nr. 165.918).

De bestreden beslissing bevat een pertinente en draagkrachtige motivering die verzoeker in staat stelt zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van *“enige andere bepaling in het Belgische recht die de motiveringsvereiste oplegt”*, zoals het artikel 62 van de Vreemdelingenwet – bepaling waarnaar verzoeker in zijn theoretische toelichting verwijst –, wordt niet aangetoond.

3.1.2.2. Verzoeker meent daarnaast dat artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet geschonden werd.

Het eerste lid van voormelde bepaling luidt als volgt:

“De Minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verzoeker expliciet verklaarde dat hij geen nieuwe elementen kon aanbrengen om zijn asielaanvraag te staven. Dit wordt door verzoeker in zijn verzoekschrift geenszins betwist. Verzoeker bevestigt zelfs *“dat een aantal nieuwe stukken niet konden worden neergelegd”*.

Verzoeker meent evenwel dat verweerder zijn specifieke situatie – namelijk dat hij niet bij machte is om stukken voor te leggen omdat zij in het buitenland zijn achtergebleven – niet in aanmerking neemt. De Raad dient in dit verband op te merken dat het aan de vreemdeling die een herhaalde asielaanvraag indient toekomt om nieuwe gegevens aan te brengen. Wanneer een vreemdeling louter meedeelt dat hij de documenten die hij belangrijk acht niet kan aanbrengen omdat deze in een ander land zijn achtergebleven dan kan verweerder uiteraard geen rekening houden met de inhoud van deze documenten. Verweerder heeft in dat geval zelfs geen zekerheid dat de documenten waarnaar verwezen wordt effectief bestaan. Er kan in die situatie enkel worden vastgesteld en gemotiveerd dat geen nieuwe gegevens werden aangebracht.

In tegenstelling tot wat verzoeker lijkt te veronderstellen komt het niet aan verweerder toe om zelf de documenten op te vragen die volgens verzoeker zouden kunnen worden beschouwd als nieuwe gegevens of om na te gaan of verzoekers beweringen dat documenten die hij, voor zijn komst naar België, in Frankrijk in bewaring zou gegeven hebben effectief bestaan.

De Raad merkt ten overvloede op dat verzoeker niet uiteenzet hoe documenten waarvan hij beweert dat hij er reeds over beschikte voor zijn komst naar België en die derhalve dateren van voor het indienen van zijn asielaanvraag in het Rijk betrekking zouden kunnen hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin hij ze had kunnen aanbrengen en bijgevolg nuttig zouden kunnen worden aangebracht.

Een schending van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet blijkt niet.

3.1.2.3. Daarnaast dient erop te worden gewezen dat artikel 1 van de Vluchtelingenconventie geen directe werking heeft in de Belgische rechtsorde (RvS 14 februari 2005, nr. 140.572; RvS 30 augustus 2006, nr. 162.085). Derhalve kan de schending van deze bepaling op zich niet dienstig worden aangevoerd.

3.1.2.4. De stelling van verzoeker dat het niet onderzoeken van een asielaanvraag *“om de enkele reden dat de kandidaat vluchteling een zekere tijd in een derde land verbleven heeft”* strijdig is met de bepalingen van artikel 48 van de Vreemdelingenwet is voorts irrelevant, daar in de bestreden beslissing niet wordt gesteld dat zijn tweede asielaanvraag niet in overweging wordt genomen omdat hij in een derde land heeft verbleven, maar wel omdat hij geen nieuwe gegevens aanbracht.

De bestreden beslissing maakt het voor verzoeker ook niet *“onmogelijk [...] om bewijzen aan te brengen”*, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn betoog dat het hem wordt verhinderd om aan te tonen dat hij voldoet aan de vereisten om als vluchteling te worden erkend. Los van de reeds gedane vaststelling dat niet kan worden ingezien hoe stukken die dateren van voor de behandeling van zijn eerste asielaanvraag betrekking zouden kunnen hebben op feiten of situatie die dateren van na de laatste fase in de procedure waarin verzoeker deze had kunnen aanvoeren, verhindert de bestreden beslissing verzoeker niet om de personen in Frankrijk aan wie hij stukken in bewaring zou hebben gegeven te contacteren met het verzoek hem deze over te maken.

In de bestreden beslissing wordt voorts geen uitspraak gedaan omtrent de vraag of verzoeker aan de voorwaarden voldoet om als vluchteling te worden erkend. Er wordt enkel geconstateerd dat zijn eerste aanvraag hiertoe niet werd ingewilligd en dat hij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet aanbracht.

Een schending van artikel 48 van de Vreemdelingenwet wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3.2.1. In een tweede middel voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing genomen werd door een onbevoegde overheid en dat er sprake is van een motiveringsgebrek.

Ter onderbouwing van zijn standpunt stelt hij het volgende:

“Dat de bestreden beslissing luidens de beslissing zelve zou genomen zijn de Federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, Algemene Directie vreemdelingenzaken onder de hoofding lbz.

Dat er geen bevoegdheid ratione materiae is nu het admin[i]stratie[ve] orgaan zijn bevoegdheid te buiten gaat wanneer het handelt zonder daartoe rechtstreeks of onrechtstreeks door de Belgische Grondwet of door een Belgische Wet grondwet te zijn gemachtigd of nog wanneer het een gebied betreedt dat aan zijn bemoei[e]nis niet is overgelaten is ont[t]rokken of wanneer een administratieve overheid zich de bevoe[gd]heid aanmatigt de Belgische Grondwet of Wet aan een ander overheidsorgaan heeft opgedragen (LAMBRECHTS, W , Geschillen van Bestuur Kluwer,Antwerpen,1988, p; 65).

Dat binnenlandse zaken niet bevoegd is om ter zake een beslissing te nemen in zake migratie en asielbeleid zoals in casu. Dat door een fout in de opgave in de beslissing van de betekende overheid de beslissing dient geannuleerd te worden (Rvst. 28 mei 2009, zoals geciteerd in de brief van de Commissaris-Generaal der Vluchtelingen van 30 juni 2009).

Dat er bijgevolg een andere overheid heeft beslist en bevoeg[d]heid heeft aangematigd die door een andere overheid dient uitgeoefend te worden.

Dat hieruit volgt dat de bestreden beslissing niet genomen is door de bevoegde overheid.”

3.2.2. Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing leert dat deze genomen werd door de heer P. P., attaché bij de *“Algemene Directie Vreemdelingenzaken”* en dat deze ambtenaar optrad als *“gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie, en voor Maatschappelijke integratie.”* Uit artikel 2 van het koninklijk besluit van 5 december 2011 – Regering – Benoemingen, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 20 december 2011 blijkt dat er een *“Staatssecretaris voor Asiel en*

Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, toegevoegd aan de Minister van Justitie” is en het staat in casu niet ter discussie dat deze staatssecretaris, gelet op haar benoeming en haar titel, bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (cf. artikel 1, 2° van de Vreemdelingenwet). De bestreden beslissing werd daarnaast genomen in uitvoering van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet en deze bepaling voorziet dat de minister c.q. de staatssecretaris *“of zijn gemachtigde”* kan beslissen een asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer een vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt. Overeenkomstig artikel 6 van het ministerieel besluit van 18 maart 2009 houdende delegatie van bepaalde bevoegdheden van de Minister die bevoegd is voor de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en tot opheffing van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 houdende delegatie van bevoegdheid van de Minister inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen is een attaché bij de Dienst Vreemdelingenzaken bevoegd om een beslissing in toepassing van artikel 51/8, eerste en tweede lid van de Vreemdelingenwet te nemen. Er blijkt derhalve niet dat de bestreden beslissing zou zijn genomen door een onbevoegde ambtenaar. Het loutere feit dat de ambtenaar die de bestreden beslissing nam in dienst is van de federale overheidsdienst Binnenlandse Zaken, waarvan de Dienst Vreemdelingenzaken deel uitmaakt, en dat een verwijzing naar deze federale overheidsdienst is opgenomen in de bestreden beslissing laat op zich geenszins toe te besluiten dat de bestreden beslissing genomen is door een onbevoegd ambtenaar of dat deze beslissing behept is met een motiveringsgebrek.

In de mate dat het daarnaast de bedoeling is van verzoeker om aan te voeren dat de ambtenaar die de bestreden beslissing heeft genomen zijn bevoegdheden, waarover hij krachtens artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet beschikt, heeft overschreden kan het volstaan te verwijzen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend dertien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK